

for at vide, at det topmøde var ualmindelig vanskeligt. Jeg kan huske, at vores egen statsminister kom ud og var meget, meget entusiastisk over det. Det havde vi andre måske lidt svært ved at forstå den dybere begrundelse for, men i hvert fald har det jo været utrolig problematisk overhovedet at finde frem til det resultat, som vel var magrere, end de fleste af os havde håbet.

Men når man tænker på de franske og de tyske bønder, landmænd, og jeg ved ikke hvad, så vil jeg nok sige, at hvis Danmark var alene i EU, så ville jeg anse det her som en mulighed. Jeg anser det for at være fuldstændig urealistisk, og CD vil altså ikke deltage i bestræbelser på, at Danmark med søvngængeragtig sikkerhed skal gå ud og blive komplet til grin i hele terrænet.

Vi må afvise forslaget.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, som har understreget, at vi her faktisk står ved et problem, hr. Knud Erik Hansen, hr. Thulesen Dahl og egentlig også fru Mimi Jakobsen, som jo så til gengæld altså mente, at det måske var pænt tænkt af Enhedslisten, men jo helt urealistisk vildt at rejse det på den her måde.

Man kan godt hævde, at det er meget vanskeligt at gennemføre sådan et forslag som det her. På den anden side kan man jo også vælge, jeg tror, det var hr. Knud Erik Hansen, der var inde på det, at man siger, det her problem putter vi ind under gulvtæppet. Så venter vi og ser, indtil udvidelsesforhandlingerne bryder sammen, og så bliver vi jo nok nødt til at finde på et eller andet. Det synes vi i Enhedslisten ikke er nogen særlig konstruktiv fremgangsmåde. Det er at bede om problemer på et senere tidspunkt, fordi man ikke orker at gøre noget ved dem nu, hvor der rent faktisk kan gøres noget ved dem – forhåbentlig da.

Det er jo en kendsgerning, at med Dagsorden 2000 videreførte man stort set uden begrænsninger de landbrugsstøtteordninger og strukturordninger, som var i forvejen. Den snak der var om, at nu skulle disse ordninger nedtrappes, nu skulle man nærme sig markedet på landbrugsområdet osv., blev jo i realiteten til stort set ingenting, og her i år blev der jo stort

set heller ikke afsat midler af betydning til ansøgerlandene i Øst.

Det er rigtigt, så kommer der, som ministeren sagde, en lille smule flere penge i den sidste del af perioden, men det er for lidt og for sent til at kunne løse det helt fundamentale gab, der opstår i EU's økonomi, hvis man virkelig forestiller sig, at udvidelsen skal foregå i det tempo, som man forestillede sig på det sidste EU-topmøde i december.

Hvad bliver situationen? Situationen bliver, at ligningen kun kan gå op, hvis de østeuropæiske landbrugslande i en lang, lang årrække holdes uden for landbrugsordninger, og hvis man siger, at det forslag, Enhedslisten har fremsat, er komplet urealistisk, så siger man altså samtidig, at de østeuropæiske lande ganske vist muligvis godt kan få lov til sådan på papiret at være medlem af EU, men de ordninger, som der er penge i, får de ikke lov til at være medlem af. Det vil være konsekvensen af det, og jeg synes ikke, man tjener nogen ved at skubbe det problem foran sig i stedet for at begynde virkelig at gøre noget alvorligt ved det.

Så kan man sige som hr. Thulesen Dahl, at det må Østeuropa selv finansiere. Det er så et politisk valg, men så skulle man jo fortælle dem det på nuværende tidspunkt. Det gør man jo heller ikke. Man skubber det bare foran sig, og der er forventninger – var i hvert fald, de er nok for nedadgående – i Østeuropa, i Polen f.eks. om, at medlemskabet af EU skulle være noget, som kunne løfte situationen for befolkningerne i de pågældende lande.

Når entusiasmen omkring EU-medlemskabet falder dag for dag i de baltiske lande, i Polen, i Ungarn osv., så er det jo, fordi det begynder at gå op for befolkningen i disse lande, at de ganske vist får et formelt unionsmedlemskab, men at de fordele i form af støtteordninger og lignende, der er knyttet til at være med i Unionen, for ulemperne har de allerede påtaget sig, kan de godt skyde en hvid pind efter. Dem kommer man først ind i en dag, når de engang er blevet afviklet om 10 eller 20 år.

Det synes jeg simpelt hen ikke er anstændigt og holdbart, og alle de, der har sagt, at nu var det et fredens projekt, og nu skulle det være et helt Europa, og nu skulle det være for alle, og nu skulle der ikke være skillelinjer, synes jeg bliver nødt til at kigge på, at det budget, man har lagt, ganske enkelt ikke lever op til de flotte ord. Så på den måde er jeg skuffet over regeringens reaktion på det her forslag.